

Жовтенята

Олександр Мінович

В сільському клубі приймали в жовтенята. Для урочистості прийшли старші діти – піонери. В білих сорочках, чорних штанях і сукнях, із піонерським горном, барабаном, прапором. Піонери визивали в менших відчуття заздрості й поваги.

Он, які вони дорослі, гарно вдягнуті, мають такі цікаві речі. Як хотілося хоча б доторкнутися до їхнього блискучого горну, чи хоч би раз вдарити в барабан. Хором кричати так, як вони: "До боротьби за справу Леніна будь готовий! Завжди готовий!".

Малим дуже захотілось бути з ними заодно. Їм сказали, що вони неодмінно будуть такими, але спочатку треба стати жовтенятами. Інакше в піонери не приймуть.

Що то таке – ті жовтенята, з дітей не знав ніхто, але якщо треба ними стати, аби бути схожими на піонерів, то бажання йти в жовтенята відразу з'явилося.

Малеча вишикувалась у ряд. Терпеливо слухала промову-настанову піонервожатої – геть вже дорослої дівчини:

"Дорогі наші діти, сьогодні у вашому житті знаменна дата. Ви стаєте до лав великого загону молодих ленінців – до загону жовтенят. Цього року ви пішли в школу, і вже вчитеся писати й читати. На ваших грудях завжди буде значок молодого Володі Ульянова. Старайтеся бути у всьому на нього схожими, і ніколи не посраміть це велике ім'я. Тепер ви не повинні проходити мимо, якщо хтось не хоче жити з нами по-радянськи. Особливо потрібно бути вам непримиренними до тих, хто ходить до церкви, тримає в хаті ікони. Обов'язок піонерів та жовтенят – боротися з такими проявами чужого нам образу життя!".

Після промови жовтенята, яким цього року виповнилося сім років, хором повторили за піонервожатою клятву ленінців, у якій обіцяли бути чесними, слухняними, працьовитими, гордо нести нове звання. А якщо хтось порушить клятву – нехай на нього впаде презирство і зневага всього великого плем'я піонерів, комсомольців, жовтенят.

Дітям розповіли про юного Ульянова, подарували по книжечці з оповіданнями про нього, з його великим портретом, прикололи на груди значки з його ж таки зображенням – такого ж малого, як і вони.

Потім жовтенятам показали кіно про Чапаєва: як сміливі червоноармійці косили з кулемета біляків, як хоробро йшли вони в атаку, як неслися мов вихор на конях і рубали шаблями ворогів.

П'ятеро жовтенят йшли разом додому, не переставали косити погляди на свої значки, весь час доторкувались до них руками, мовби не вірячи в те, що відбулося, в те, що у них тепер є такі гарні ознаки. Їм хотілося поділитися своїм щастям із усіма, кого бачили по дорозі, вони відчували себе на такому піднесенні, що не могли навіть говорити.

- Мабуть ми ніколи не будемо піонерами, – раптом сказав Коля. – Не приймуть нас,

бо ми не боремося. Чули, як вони кажуть - "до боротьби завжди готові!"? А ми, виходить, не готові...

- А з ким же нам боротися? - запитав Андрій. - От якби нам дали кулемети, та якби назустріч йшли біляки, ото тоді б себе показали. Отак по них, наче в кіно: "тра-та-та-та!", і шаблями, шаблями, а потім на конях навздогін.

- Та де ж ти візьмеш ті кулемети? Не дадуть нам... Скажуть - ще малі... Мені навіть велосипед брат Вітька не дозволяє брати. А тут кулемети!.. - зітхнувши промовила єдина в компанії дівчинка.

Після таких розмов святковий настрій геть пропав. Всі пройнялися неприємною перспективою не потрапити до лав піонерів.

Коля спересердя запустив грудкою в малого собаку, що вискочив з-за якоїсь хати й намагався обгавкати жовтенят.

- О! А це діло! Немає кулеметів - можна ворогів бити грудням і камінням! І хай тоді начуваються! - крикнув хтось із гурту.

- Ех, якби ж тут зараз біляки були... Ото задали б ми їм жару!.. А так немає з ким воювати, немає з ким боротися, - знову зітхнула дівчинка.

- Як то немає?.. Є... Я згадав... Знаю, з ким боротися! - запально вигукнув Коля. - Пам'ятаєте, що казала піонервожата?.. Треба бути непримиренним до тих, хто ходить до церкви. А моя баба Ганька - ходить. Я чув: вона сама казала. Ще й мене хотіла взяти з собою. Добре - мати не пустила. От, хто наш ворог! Ідемо на нього в атаку!

Через невеликий час жовтенята гамселили камінням і грудками по бабиних вікнах. Дзенькіт вибитих шибок був чути на весь куток села.

- Ой, людочки, що ж це робиться?! - заволала, вибігши з хати, баба Ганька. - Ах прокляті розбійники! Шо ж ви таке творите? Як же я тепер буду ночувати? Шо ж я таке вам зробила - такі капості чверите?

Жовтенята злякалися й кинулися навтьоки. Сховалися у високій кукурудзі й надовго принишкли. Зрозуміли: зробили щось не те, щось неправильне. Прийдеться відповідати.

Войовничий запал щез за мить. Стало якось неприємно, невесело і трохи боязко.

Просиділи в кукурудзі майже дотемна. Ніяк не могли спромогтися вилізти зі схованки, бо чули, як баба Ганька волає на все село. Та ще й люди почали сходитися.

Виручив, як завжди, Коля. Він першим піднявся в кукурудзі на весь зріст, оголосив жовтенятам:

- Не бійтеся!.. Володя Ульянов поступив би теж так само, як і ми! Тепер нас точно повинні прийняти в піонери!